

متن پرسش

با سلام خدمت استاد گرامی: شعری از فخرالدین عراقی دیدم که ناخودآگاه همه آنرا در شهیدان دفاع مقدس و شهدای مدافع حرم بخصوص در سید شهیدان شهید خوشبختمان شهید قاسم سلیمانی رضوان الله تعالی علیه متبلور دیدم. شهدا مصادیق بارز و کامل این اشعار هستند، در صحنه و در میدان کار تماماً حاضر و در قطع تعلقات و کوی بیخودی تماماً از پا افتاده اند. خوشا بحالشان که در این عرصه بهترین بازیگری را انتخاب کردند و به بهترین ماوا رسیدند. آنانکه کوی عشق ز میدان ربوده اند بنگر که وقت کار چه جولان نموده اند خود را چو گوی خم چوگان فکنده اند گوی مراد از خم چوگان ربوده اند تا سر نهاده اند چو پا در ره طلب پس مرحبا که از لب جانان شنوده اند آندم که گفته اند انالحق زبیخودی آندم بدانکه ایشان نبوده اند در کوی بیخودی نه کنون پا افتاده اند کز مادر عدم همه خود مست زاده اند

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حقیقتاً همین طور است. شهدای ما با فانی شدن در اراده‌ی الهی در این تاریخ به حق باقی شدند تا خدا را به میدان آورند و در وصف آنها همان طور که فرمودید باید گفت: «آنان که گوی عشق ز میدان ربوده اند». موفق باشید